

til at tage saadanne Ord i deres Mund, — Regjeringspartiet, som dog maa vide, at er der Noget, som fra første Færd til sidste har ladet Forsvarssagens Historie være en Række af politiske Statstræk, saa er det netop Regjeringen og dem, som bære Ansvar for sammen med den i dette Stykke, nemlig Regjeringspartiet. Hvem der har fulgt denne Sags Gang i Løbet af de 8—9 Aar, hvorunder den har været ledet af den nuværende Regjering, vil ikke kunne benegte Rigtigheden heraf. Endnu mere overraskende er det imidlertid at se disse Udtalelser fra det ærede Mindretals Side, naar vi derved tillige blive opmærksomme paa, at Mindretallet selv i sin Betænkning har meddelt, at det har været rede til at stille Forslag om denne Sags — ja, jeg kan gjerne sige dens — Forkastelse, thi det vil det jo i alt Væsentligt sige, naar man i Stedet for Regjeringsforslaget om de 72 Millioner stiller Forslag om 2 Millioner til Torpedobaade. Vil man herimod indvende — jeg dvæler nu ved dette anthydede Forslag, fordi det ikke er kommet frem; var det nemlig blevet stillet her i Salen, skulde jeg have afventet Motiveringer deraf; jeg vil nu kun omtale det med nogle Ord — at naar man ikke kunde faae de 72 Millioner, eller hvormeget det nu er, saa maa man nøjes med Mindre og tage, hvad man kan faae, saa er det en Betragtning, som jeg i alt Fald vil kunne forstaa. Men saaledes have Forholdene jo ikke her været. Det vilde kunne siges, hvis man fra vor Side havde stillet Forslag om en saadan Bevilling og sagt: Nei, de 72 Millioner, som I forlange, kunne vi ikke gaa ind paa, men ville I have 2 Millioner i Stedet for, saa kunne I faae det. I saa Fald kunde Mindretallet have sagt: Ja, kunne vi ikke faae de 72 Millioner, saa maa vi nøjes med de 2; vi tage nemlig, hvad vi kunne faae. Det er en Betragtning, som kunde være forstaaelig; men det er ikke Tilfældet; det er ikke saaledes fra vor Side. Der er ikke engang paa Forhaand givet den allerfjerneste Udsigt til, at et saadant Forslag fra Mindretallets Side kunde vinde nogenjohelst Tilslutning i Udvalget, og ikke desto mindre stiller det ærede Mindretal dette Forslag. Vi have da spurgt om, hvad Betydning dette skulde tillægges, om det mulig kunde opfattes som et virkeligt Engagement til at faae en Forhandling i Gang om denne Sag paa en anden Basis end den, der hidtil er blevet os tilbuddt. Nei, svarede man udtrykkelig fra Mindretallets Side, det var ikke Meningen; det forbeholdt sig hele Stillingen til Kjøbenhavns Befæstning osv. Dette var altsaa ikke Meningen, og det har ikke havt nogen Udsigt til at vente at faae

en Tillægsbevilling til Finantsloven paa dette Omraade. Men hvad har saa Meningen været? Den har ikke kunnet være nogen anden end, at man igjennem dette Forslag tilføjede en Demonstration, en politisk Demonstration, og det var Mindretallet med til at gjøre i det samme Dialekt, det rettede disse Anklager mod Flertallet, som staar i dets Betænkning. Man bebrejder os, at vi forkaste en Plan, som vi i alle dens væsentlige Bestanddele ikke kunne billige og aldrig nogensinde ville give vort Samtykke til, den forkaste vi, og vi føie til Oplysninger om de politiske Vilkaar, under hvilke vi kunne vente at faae Noget gennemført paa denne Sags Omraade overhovedet. Denne Stilling bebrejder man os, at vi altsaa forkaste Noget, som vi under ingen Omstændigheder ville billige, medens Mindretallet selv ikke betænker sig paa at forkaste — jeg kan gjerne sige latterliggjøre — den Sag, som de have kæmpet for, som er deres egen, som de have betragtet som deres Livssag, og det kun for at opnaa en Demonstration af den Karakter, som ganske rigtig allerede i Dag i Bladene er søgt belyst i den Belysning, som det aabenbart har været Diemedet, at den skulde komme til at staa i. Der er i de sidste Aar i Tyssland opstaaet et Mundheld, som er ganske karakteristisk. Naar man har været inde i en Konversation, som er begyndt at blive generende, naar man er kommet ind i en Situation, som man ikke ret synes om, og ud af hvilken man ikke vil tvinge sig frem til nogen endelig Afslutning eller Afgjørelse, men som man vil se at faae Ende paa, sige Tydskerne: „Schwamm d'rüber!“ Seg skal nævne dette Mundheld, fordi man har forsøgt at overfætte det paa Dansk; det gaar nu i alle Munde oversat paa Dansk paa en ganske vist ikke tilsvarende Maade, ved at man siger: „strø Sand paa“. I det jeg omtaler det ærede Mindretals Forslag, betegner jeg dette ved dette Mundheld, fordi jeg kan forstaa, at denne Sag er bleven dem for stor, saa stor, at den er blevet generende for dem, og derfor er det, at den behandles paa den Maade, som Mindretallet har gjort. For mit Vedkommende er jeg ikke med til, om jeg saa maa sige, at oversvampe Forsvarssagens Ruiner. Jeg har Intet imod, at de foreløbig blive staaende som et talende Vidnesbyrd om, hvad dette Regjeringsystem har formaaet at udrette i et Tidrum af otte Aar.

Thomsen: Ja, de Indstillingspunkter, der foreligger af Flertallet og af Mindretallet, ere jo saa diametralt modsatte, at Enhver vistnok med Lethed vil kunne se Forskjellen mellem dem, og Enhver her i Thinget har